

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z wniosku K. Mi.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o wcześniejszą emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 stycznia 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.
z dnia 9 czerwca 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a rozważenie sprawy pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

W kasacji pełnomocnik wnioskodawcy wskazał na następujące zagadnienie prawne: „Czy dopuszczalne jest wydanie decyzji przez ZUS o uchyleniu prawomocnej decyzji tegoż organu rentowego na podstawie orzeczenia lekarskiego

stwierdzającego brak schorzenia u dziecka, którego rodzic nabył prawo do wcześniejszej emerytury, jeżeli orzeczenie to wydane zostało po uchyleniu decyzji o jej przyznaniu i odmowie świadczenia. Zatem, czy wznowienie postępowania na podstawie art. 114 ustawy o FUS mogło wywołać negatywne skutki prawne jeżeli podstawą jego wydania były jedynie wątpliwości organu co do stanu zdrowia dziecka”. Przedstawione zagadnienie nie jest odpowiednie do podstaw zaskarżonego wyroku.

Na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, w wyniku ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, albo w sytuacji, gdy zostaną przedstawione nowe dowody, które mają wpływ na prawo do świadczeń, prawo to ulega ponownemu ustaleniu. Jeżeli organ rentowy błędnie ustalił prawo do świadczenia na skutek pominięcia ustalenia jednego z warunków uprawniających do świadczenia, uczynił to w stopniu niedostatecznym, uzyskał nowe dowody lub uzyskał wiedzę o nowych okolicznościach mających wpływ na istnienie prawa do świadczenia, może on na podstawie zacytowanego powyżej przepisu ponownie rozpatrzyć przedmiot sprawy. Niedopuszczalne byłoby natomiast ponowne rozpoznanie tej samej sprawy wyłącznie na podstawie ponownej oceny tego samego dowodu. W rozpatrywanej sprawie ponowne rozpatrywanie sprawy ustalenia prawa do wcześniejszej emerytury, wynikało w związku z nieprzeprowadzeniem przez ZUS postępowania dowodowego w niezbędnym zakresie dla ustalenia materialno-prawnych przesłanek prawa do wcześniejszej emerytury. Organ rentowy przyznał prawo do świadczenia na podstawie zaświadczenia lekarskiego, z którego nie wynikało spełnienie warunków do świadczenia. Natomiast późniejsze orzeczenie lekarza orzecznika, stanowi pierewszą ocenę stanu zdrowia dziecka w odniesieniu do wymaganych przesłanek w oparciu o które organ rentowy mógł orzec o prawie do świadczenia.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy postanowił odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 k.p.c.).